

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΩΝ

Ο άνεμος του Δήμου Στεφανόπουλη ερωτημένος με μιὰ ώραια κόρη των Κυθρών. Οι κούτες τραγουδούν δημοτικά δίστιχα του 1798. 1α δάκρυα του Καπετάν Κωνσταντή. «Σέ Μπαρμαριά και Τούνεζι». Ένα επεισόδιο του πολέμου των πειρατών με τη Βενετία. Τι διηγείται ένας Κεφαλλονίτης καπετάνιος. Περιεργα γεγονότα της εποχής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στο προηγούμενο φύλλο είδαμε πώς ο Δήμος Στεφανόπουλης, ο άνεμος του Νικόλαου και οι σύντροφοί τους, οι αποτελούντες την αποστολή του Μεγάλου Ναπολέοντος στην τουρκοκρατούμενη Ελλάδα, απαχάρτησαν το Μπέη της Μάνης και επιδιώκθησαν στο μικρό πλοίο τους για να γυρίσουν στην Έπτανος. Συνεχίζουμε σήμερα τις περιέργες αυτές περιπέτειες των Έλλήνων περιηγητών.

Κατά την άναυξη του ήλιου, οι ταξιδιωτές έφτασαν στον Κάβο Ματαλάι. (Ήτανάο), όταν Ξεμαγα άνεμος δυτικός τους έστρωσε προς τα πίσω και τους έφραξε στη βουζούδη παραλία των Κυθρών, τέσσερες λίγες μαζαριά από το χωριό Ποταμάς. Ο νεαρός Νικόλαος Στεφανόπουλης έμεινε από την έλπιδα να Ξαναγορήσει στο χωριό εκείνο, όπου—κατά το πρό μνημόν πέρασμά του—είχε ζήσει... την καρδιά του. Τού την είχε κλείσει μιὰ ώραια Γαργόπισσα κορη, και ο θεός... Έλληνοκρασιανός με αντζήνιο Ξανθοβαρκάτονα ζωντα στο χωριό της αγαπημένης του. 'Αλλ' ο θεός του Δήμου, ως άρχηγός της αποστολής, είχε απαγορεύσει σε όλους ν' άπομακρυνθούν ποτέ, γιατί από τη μιὰ στιγμή στην άλλη, ήταν δυνατόν ν' αλλάξει ο άνεμος, και έτοιμότες να γυρίουν άμέσως.

Κατόπις αυτού ο νεαρός ερωτημένος απέλεισθησε και κατέβηγε σε μιὰ σπηλιά για να κρημνή τον πόνο της καρδιάς του και να δώσει στη φύλαγα του ερωτός του, ο όποιος πάλι τώρα είχε φωνηώσει και τον Ξεμαγε. 'Επίσης άνέβαινε στις βουνοκορφές, με την έλπιδα να ιδεί από εκεί το σπίτι της αγαπημένης του. Κατά το διάστημα της ημέρας, κοιτάζοντας το ένα και το άλλο, κοιτούσσε να συγκρατήσει τον έαυτό του αλλά τη νύχτα δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. 'Η νύχτα για τους άτυχους ερωτημένους αποτελεί το μεγαλύτερο μαρτύριο...

Η επομένη μέρα έπληξε λιγότερο θλιβερή για το νεαρό Στεφανόπουλη. Εκεί, κοντά στο λιμάνι, είχε ανακαλύψει ένα μικροκό πλοίο, του όποιου οι ναύτες με τὰ τραγούδια τους και με τ' άστια τους, εσύχωναν την έπιθυμία. Ο καπετάνιος του καραβιού αυτού δεν ήταν άπο τους συνθηματικούς άνθρώπους. Σέ όλα του τὰ χωμαστρατικά ζουραφίζοταν ή άγαπότης, ή φιλιανθρώπια. 'Ηταν τώπος καλόκαρδος θαλασσινού. Μόλις ο νεαρός περιηγητής τον είδε, ένοιωσε την άνάγκη να πιάσει

Ρενέ δεν απέλιζόταν... 'Ελαριν θάρρος από τὰ περιπαθή βλέμματα του μνηστήρος ν' άνεισιπολούσε τη μελλοντική της έντιμία...

'Αλλά μόλις μιτρε ο 'Οξυόδης, ή άρροστη χειροτέρευε. Πάθανε τώρα σφραξέ λαοβήμης. Μόλις όμως συνέχόταν, ή πρώτη της σκέψη ήταν να χωμαγγείλει στο μνηστήρα της, που παρ'όστες πάντα άπο πάνω της.

— Λές να κατάλαβε ο πατέρας πώς αγαπιόμαστε; τού είπε ένα βράδυ γ'νάδα. Πρόσεχε να μην τύχη και τού το φανερώσης. 'Ας κρατήσομε τού μυστικό μας ως την άνοιξη, τότε που θα γίνουν οι αρραβώνες μας, δεν ενί' έτσι;

Ο Παύλος κούνησε το κεφάλι του επιδοκμαστικά και με δυσκολία συνέχισε έναν κομπο που άνέβαινε από λαούγγι του...

'Αλλο ένα βράδυ, ενώ ή βροχή χτυπούσε άπειλητικά τὰ τζάμα του πααθιού, ή Ρενέ άρασε Ξεμαγα με δόγμα τὰ χέρια του και τού φωνάζε με ληγμούς:

- Ω, δά πεθάνω, Παύλε μου! Θά πεθάνω!...
- 'Εκείνος έγινε χλοότερος άς' αυτή και την τράβηξε έπάνω στην καρδιά του που χτυπούσε, σάν νάθελε να σπάζει,
- Ρενέ, μην κάνεις έτσι, τής είπε ικετευτικά. Μην άπελπίζεσαι, παιδί μου... Δεν πεθαίνει κανείς έτσι εύκολα, όταν αγαπά τόσο πολύ κ' όταν αγαπιέται τόσο πολύ. . .
- Ω, μιλά μου, Παύλε! Έλλο να σ' ακούω...
- Σ' αγαπώ, Ρενέ! Ρενέ, σ' αγαπώ!...
- Κι' έγώ σ' αγαπώ, χροσέ μου, κι' έγώ σ' αγαπώ! τού άποκρηθηκε εκείνη με γλυκύτητα.

Κι' Ξεαντημένη, με την ψυχή στο στόμα, τού έδωσε τὰ χείλη της. Ο Παύλος έσπρωξε κοντά της και άντάλλαξαν τού πρώτο τους φιλή.

Η Ρενέ κρινόταν σάν άποκομισμένη, καθώς διατηρούσε άκόμα στη χείλη της τη μέθη του πρώτου αυτού φιλιού. Βαστούσε έπάνω στην καρδιά τού χέρι του πολυαγαπημένου της και χωμαγελοόσε... Μά ήταν νεκρή!... Είχε πεθάνει!...

RENE CHIL

ζουβέντα μαζί του. Τον έπλησίασε λοιπόν κ' Ξεαναν συντροφιού. Φέριανε μαζί... Και σε κάμπεσο, οι δύο πλοίαρχοι, οι ναύτες των δύο καραβιών και οι Έλληνες περιηγητά απέλεισαν μιὰ μεγάλη παύρα, γύρω από τού τραπέζι.

Το βράδυ, μετά τού δείπνου, ο Νικόλαος Στεφανόπουλης είπε στον πλοίαρχο του Ξένου καραβιού:

— Καπετάν Κωνσταντή, άλο τού προφί οι ναύτες σου τραγουδούν κάτι τραγούδια που ή γλώσσα τους μου μιτρε πίνω καρδιά! 'Επειδή όμως ήμουν σε κάπνα άπόστασι, δεν κατάφερα να Ξεχωρήσω και τὰ λόγια που θα είχε βέβαια ανάλογο με τη μελωδία τού τραγουδιού. Κάμε μου λοιπόν την χείρα να πής στους ναύτες εκείνους, που ή φράσι τους έπαράσσε με τόσο ώραια φωνή, να Ξεανώσω τὰ τραγούδια τους.

Ο καπετάν Κωνσταντής έπροθυμοποιήθη να τον ενθαρσιώσει. Και άμέσως, τρεις ναύτες έτραγουδίσσαν ο ένας μετά τόν άλλον, τις ακόλουθες στομές:

Κόρη στο παραθύρι σου Δέν ήσουν σ' ποιά μουλέγες
Γαρουφαλιά δέν πρέπει, Τί άν δέν με λήξες πεθαίνεις ;
Τί έσύ είσαι τού γαρουφαλά Τώρα με βλέπεις κι' άπερω
Κι' όπου έχει μάτια άς βλέπει! 'Και δέν μου συντηνάεις.

Στη Μπαρμαριά και Τούνεζι
Τριπόλι κι' 'Αλιζέρι
Κεί βρισκόμα τ' άδέφρι μου
Χειμώνα - καλοκαίρι !

Στο άκονισμα της τελευταίας αυτής στομής, ο καπετάν Κωνσταντής έβγαλε βαθύ άναστεναγμό και έγυρισε τού κεφάλι του στην άλλη μεριά, σάν νάθελε να κρημνή τὰ δάκρυα του. Τού τραγουδία έτασαν. Δέν μιλούσε πιά κανείς. Η δύο παρές χορήγησαν, άλλ' ο νεαρός Στεφανόπουλης σιωπούσε τόν καπετάν Κωνσταντή στο καρδιά του. 'Όταν έφτασαν εκεί, τού είπε:

— Καπετάνιε, είδα δάκρυα να τρέχουν από τὰ μάτια σου. Μήπως έχεις κανέναν άδελφό σ'αλλά στο Μπαρμαριά;

— Όχι, απάντησε εκείνος.

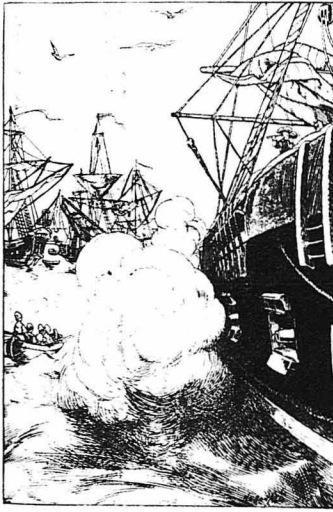
— Πές σε μένα τόν πόνο σου... Πίστεψε ότι από μιὰς άρχης είνιμος τού σεβασμό μου, και Ξεμιστηρήσου την αιτία της θλίψης σου. Αυτό ή' άμαρτήρη την ψυχή σου.

Ο καπετάν Κωνσταντής άμιστεύαζε και πόλη, και άρχισε μιὰ πολύ ένδιαφέροντα διήγησι.

— Ναι, είπε, έχεις δίκιο, παλιάρικι μου. Νομίζω κανείς Ξαλάφρομα, όταν ενί στην παραλία, να διηγείται τα βάσανα που έτράβηξε στο πείλας... Είκοσι δύο δάκρυα χρόνια άνέφερα τέτοια φοβερά μαρτύρια από τους άνθρώπους, που όταν τὰ σπλωρίζομα τού ήλιου μου βράζει από τη λύσσα της έκδικήσης. 'Αν και θάθελα να τὰ Ξεχάσω τὰ βάσανά μου αυτά, όμως θα σου τὰ διηγούη, για να ενθαρσιώσω την περιέργεια σου. Είσοι νέος άκόμα και μωροί

να σου γινούν χρησιμα μαθητάρια για τη ζωή. 'Ησουν μόλις 18 χρονών όταν έβγαγα από τού ηρώ μου, την Κεφαλλονία, Μπαρμαριότιχα σ' ένα Βενετσιάνο, για να πάω κ' έρω νά πολιέμοιο τους 'Τουνεζίνους και τους 'Αλγερινούς, που είχαν τότε πόλεμο με τη Βενετία. 'Υστερ' από πολλών ημερών ταξίδι, έφτάσαμε στη Μάλτα... 'Εκεί βρήκαμε δύο άκόμη γαλέρες βενετσιάνικες κ' ένα άλλο μικρότερο πολεμικό σκάφος, με τὰ όποια όφειλάμε να ένοδοήσε. Τρεις μέρες έμειναμε στο λιμάνι κείνο. Την τρίτη μέρα, κατά τού βράδυ, είδαμε να μπαίνει στο λιμάνι μιὰ Μαλιτέζικη γαλιότα, πολύ βλαμμένη. 'Αποτελούσε μέρος μικρού στόλου, ο όποιος, στί πυράλλα της Κορονηής αναγκάστηκε να δώσει ναυμαχία εναντίον 'Αλγερινόκων στόλου. 'Η ναυμαχία σάβηκε άτυχη για τους Έννετούς, τών όποιων τὰ πλοία έσκληδώνθησαν από τους 'Αλγερινούς, εκτός της γαλιότας, ή όποια κατόφθησε να σωθή και να φτάση στη Μάλτα, αλλά σε έλευκή κατάσταση.

Μόλις τὰ πληρώματά μας την είδαν έτσι, κρημνές άγανακτίσεως έσπρωκώθησαν εναντίον τών 'Αλγερινών. 'Όλοι ζήτοσαν έκδίκαση. Ο ναύαρχός μας έδωσε τού σύνθημα της άναχωρήσεως. Σε άκετες μέρες, ένα βράδυ, άνεκαλύψαμε τόν έθροφ μας κοντά στί παραλία της Σαρδηνίας... 'Εξαφνη, τη νύχτα, σκρόφθηκε άγριος άνεμος, βορράς, και έχώρισε τὰ πλοία μας τού ένα από τού άλλο, άνάμεσα στί ηησία 'Α ζ ι ν ά ο κ και 'Α γ ι ο ς Π έ τ ρ ο ς.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεται.

Η ναυμαχία σάβηκε άτυχη για τους Έννετούς...